

d'altra, utilitza abundantment termes informàtics. Per a subvenir aquesta mancança metodològica, l'autor ha dissenyat un manual que afavoresca un primer contacte del geògraf amb els SIGs, tot dividint el llibre en tres apartats. Al primer, pretén d'aclarar la terminologia un tant obscurantista que utilitzen els dissenyadors de SIGs; al segon, s'ocupa d'explicar -de forma sintètica, com ell explica- els processos i l'estructura d'un SIG, és a dir, com s'ha de traduir l'objecte geogràfic a un llenguatge informatitzable que permeta aprofitar al màxim les funcions d'un SIG (arxivar, seleccionar, interpolar, superposar la informació, etc.). Darrerament, hom presenta de forma esquemàtica la gramàtica de comunicació usuari-SIGs, per tal de facilitar l'ús d'aquests sistemes per part dels geògrafs castellano-parlants. Un treball divulgatiu, doncs, pioner a l'estat espanyol i, sens dubte, ben necessari.

Ensayos sobre comunicación. Margarita Antón Crespo. *Textos y prácticas docentes*, núm. 20, Universitat de La Llaguna (Tenerife, 1992), 60 pàgines.

L'autora, doctorada en periodisme i amb una àmplia experiència professional en distints mitjans de comunicació, arreplega en aquest llibret els articles d'opinió que signà al "Diario de Burgos" i la "Gaceta de Canarias" durant el 1990 sota dos encapçalaments ben significatius i pretenciosos: *Comunicación siglo XXI* i *Comunicación para el 2000*. Ens trobem, doncs, davant d'una recopilació d'articles de tall periodístic, sense cap mena de pretensió científica, que abracen temes ben diversos relacionats amb el *leit-motiv* de la comunicació, tractada en general i amb massa majúscules. Així, hi podem trobar epígrafs sobre la majoria dels més importants mitjans de comunicació del segle XX: cine, ràdio, premsa periòdica i, per descomptat, televisió. Amb tot i la seua conscient vocació divulgativa, al llibret es filtren diverses opinions pretensament científiques que difícilment superarien un mínim examen de rigor crític. I a més, les més de les vegades els articles presenten judicis valoratius i excessivament moralistes que perjudiquen el caràcter eminentment informatiu que hom li supo-

sa a un vademècum com aquest. Ens trobem, en summa, davant d'una col·lecció d'articles d'opinió massa valoratius per a ser informatius i poc rigorosos per a ser divulgatius. De cap de les maneres responen al títol de la col·lecció en què s'inserta el volum.

SANTILLANA Y POLIZIANO
Dos cartas literarias del siglo XV

Santillana y Poliziano. Dos cartas literarias del siglo XV. José Antonio Trigueros Cano, Universitat de Múrcia (Múrcia, 1992).

Detallada anàlisi de dues lletres del segle XV: la *lettera allo illustrissimo signore Federico de Aragona, figliolo del re di Napoli* del poeta italià Poliziano -famós per les seues *Stanze*- i un *Prohemio e carta* del Marqués de Santillana, adreçat a l'infant don Pedro, conestable de Portugal. Com fa notar l'autor, ambdues cartes no mantenen cap mena de relació entre elles. Són comparades per tal com traspuen els interessos i les preocupacions d'un univers cultural -l'humanista- i les seues fonts greco-latines. A més, perquè impliquen la revalorització de les llengües *vulgars* com a instruments vàlids de transmissió cultural. I finalment, perquè constitueixen una mena d'*Ars poetica* de dos dels autors més importants dels renaixements peninsulars castellà i italià. Una anàlisi literària, doncs, de tall clàssic.

Brecht y el expresionismo. Reconstrucción de un diálogo revolucionario. José A. Sánchez, col·lecció *Monografías*, Edicions de la Universitat de Castella-La Manxa (Múrcia, 1988/89).

L'autor pretén refer la trajectòria artística i revolucionària -dos conceptes que en Brecht s'imbriquen constantment- de l'autor alemany, des de la seua primigènia concepció revolucionària del teatre fins la ruptura amb el moviment expressionista alemany que havia caigut en el que Brecht considerava erm territori dels mites i les utopies. Brecht temptava d'alçar les bases d'un teatre revolucionari que, tot i basat en aqueixa nova ciència que hom anomena "materialisme històric", implique, comporte sempre una ruptura del llenguatge, una conscient disgregació de la coherència lingüística que palese les contradiccions que allaren sota una realitat aparent, fictícia. Ensem, per a Brecht, aquesta disgregació ha de ser *divertida*. Perquè per "divertir-se". Brecht entenia descobrir les causalitats, fer-les públiques i notòries. Jugar amb elles. La *Verfremdung*, principal aportació tècnica brechtiana, aquesta "ruptura de la imatge", aconsegueix, doncs, dues funcions: una social i altra estètica. La conjugació/combinació d'ambdues constants i els problemes que això comporta actua de fil conductor per comprendre l'obra brechtiana. Potser, però, cercar-hi una coherència *revolucionària* en l'activitat *artística* de Bertolt Brecht esdevinga tan impossible com organitzar mínimament la biografia d'un escriptor tan prolífic i important com problemàtic. Tan impossible com organitzar -dotar de significat, de coherència- qualssevol biografies.

Últims treballs editats pel Servei de Publicacions de la Universitat de València:

Resums Tesis Doctorals , núm. 12 i núm. 13.	La Escuela de primeras letras según Juan Luis Vives: estudio, iconografía y textos.
El niño de la noche. Silvia Vegetti.	Hacer una tesis en ciencias. A. Nuñez Cachaza
Cuadernos de Geografía , núm. 51.	Introducció a la Història. Marc Baldó
Las escuelas racionalistas en el País Valenciano (1906-1931). Luis Lázaro Lorente.	Antología de Textos de Joan LLuís Vives. Jordi Pérez i Durà.
Mujer, trabajo y educación (Valencia, 1874-1931). Irene Palacio Lis.	De pulvere Febrifugo Occidentalis (1663). Jose Maria López Piñero.
Juventud, ideología y educación. J. Manuel Fernández Soria	Bibliographia Medica Hispanica (1475-1950). AA.VV.
Mètre et Système métrique. S. Debarbat.	